

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 28.3.2002

VRCHNÍ SOUD V PRAZE

dne 18.10.2002 Kral.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Lesné v právní věci žalobce **TVX Bohemia důlní akciová společnost**, se sídlem 341 95 Kašperské Hory, Dlouhá 95, zastoupeného JUDr. Radomilem Ondruchem, advokátem se sídlem 120 00 Praha 2 - Vinohrady, Šafaříkova 22/371, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem 100 10 Praha 10, Vršovická 65, za účasti vedlejšího účastníka Města Kašperské Hory, 341 92 Kašperské Hory, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem 140 00 Praha 4, Za Zelenou liškou 967/B, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 10.3.1999 č. j. M/100065/99 SRK/138/R-813/99,

t a k t o :

Rozhodnutí ministra životního prostředí ČR ze dne 10.3.1999, č. j.: M/100065/99 SRK/138/R-813/99 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 3.150,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce, advokáta JUDr. Radomila Ondrucha.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, územního odboru pro plzeňskou oblast ze dne 8.12.1998 č. j. 820/773/98 bylo rozhodnuto o odnětí povolení geologických prací pro vyhledávání a průzkum ložisek vyhrazeného nerostu zlatonosné rudy v průzkumném území Kašperské hory vydaného žalobci rozhodnutím Ministerstva hospodářství ze dne 16.3.1993 pod č. j. 520 685/93-73, jehož platnost byla prodloužena rozhodnutím

Ministerstva hospodářství ze dne 28.2.1994 č. j. 332 875/94-73 do 31.3.1999. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že společnost žalobce opětovně porušila zákon č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o geologických pracích"), neboť opakovaně vstupovala na cizí nemovitosti a zřizovala tam pracoviště a vyvíjela činnost, aniž by měla s vlastníky sjednat písemnou smlouvu určující rozsah, způsob a dobu geologických prací na těchto nemovitostech nebo pravomocné rozhodnutí okresního úřadu, které by takovou smlouvu nahradilo. Tím došlo k porušení § 14 odst. 1 a odst. 2 zákona o geologických pracích. Společnost porušila i podmínky stanovené v rozhodnutí Ministerstva hospodářství ze dne 16.3.1993 č. j. 520 865/93-73, a to zejména podmínku pod bodem 3, podle níž byla společnost povinna před zahájením terénních geologických prací v chráněné krajinné oblasti Šumava tyto práce odsouhlasit se Správou Národního parku a chráněné krajinné oblasti ve Vimperku a práce mimo uvedenou oblast s referátem životního prostředí příslušného okresního úřadu. Společnost neměla odsouhlasenou Správou Národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava (dále jen "Správa NP a CHKO") činnost při provádění průzkumu ražbou štoly Naděje a v obdobích, která jsou uvedena v odůvodnění tohoto rozhodnutí, ani činnost spočívající v provádění geologického průzkumu vrty s povrchu. Správní orgán dospěl k závěru, že jsou dány podmínky pro odnětí vydaného povolení, které jsou stanoveny v § 21 zákona o geologických pracích.

Proti tomuto rozhodnutí podala společnost rozklad, ve kterém s odkazem na znění § 20 a § 21 zákon o geologických pracích dovozovala, že nejsou splněny podmínky pro rozhodnutí o odnětí vydaného povolení, neboť zákon předpokládá jednotlivé fáze postupu správního orgánu s tím, že k opětovnému porušení povinností stanovených zákonem může dojít jen tehdy, jestliže je po zjištění prvotního porušení povinností rozhodnuto o tom, že jsou uložena opatření k odstranění zjištěných nedostatků či uložena pokuta a teprve poté v případě dalšího porušení povinností může být zvažováno, zda jsou dány podmínky pro odnětí povolení. Společnost poukázala na to, že v taxativním výčtu možných porušení zákona není neuzavření smlouvy s vlastníky pozemků, tato okolnost není nijak sankcionována, neboť vlastníci jsou chráněni občanským zákoníkem. Společnost uzavřela s Městem Kašperské Hory dohodu ze dne 2.3.1994 a ze dne 16.1.1995, tyto dohody byly zcela postačující pro stanovení podmínek vstupu na pozemky města, když z ustanovení § 14 zákona o geologických pracích lze dovodit, že písemná smlouva s vlastníkem nemovitosti má být uzavřena tehdy, pokud je to třeba s tím, že písemná forma je pouze jedna z možných forem. Po změně postoje Města Kašperské Hory se společnost obrátila na okresní úřad s návrhem na vydání rozhodnutí podle § 14 odst. 2 zákona o geologických pracích, konečné rozhodnutí ani po čtyřiceti měsících nebylo vydáno. Ve vztahu k údajnému porušení podmínek při provádění průzkumu vrty s povrchu nezjistil správní orgán přesně skutkový stav a nesprávně hodnotil stav právní. Dále společnost poukázala na svoji námitku o podjatosti pracovníků územního odboru v Plzni, kteří dopisem ze dne 10.7.1998, č. j. 820/453/98 dali pokyn prvoinstančnímu správnímu orgánu, jakým způsobem má rozhodnout ve

věci vedené pod č. j. ŽP 1927/98, vznesla námitku podjatosti ministra životního prostředí, poukázala na smlouvu o ochraně investic a navrhla zrušení napadeného rozhodnutí. Podáním, které bylo žalovanému doručeno dne 10.2.1999, doplnila společnost podaný rozklad a poukázala na rozhodnutí Okresního úřadu v Klatovech ze dne 15.1.1999, č. j. ŽP 1927/98-1, 2, 3, respektive na právní názor vyjádřený v odůvodnění tohoto rozhodnutí, ze kterého vyplynulo, že okresní úřad neshledal žádné závažné důvody, které by nedovolovaly stanovení podmínek pro provedení geologického průzkumu, okresní úřad postupoval v souladu s právním řádem. Svou nečinností Ministerstvo životního prostředí - územní odbor pro plzeňskou oblast vytvořil situaci, kdy společnost nemohla dokončit geologický průzkum, když tento orgán za situace, kterou sám zavinil, našel východisko ve vydání rozhodnutí o odnětí licence. Společnost setrvala na svém návrhu o zrušení rozkladem napadeného rozhodnutí.

O rozkladu rozhodl ministr životního prostředí dne 10.3.1999 pod č. j. M/100065/99 SRK/138/R-813/99 tak, že rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval důvody vyjádřené v napadeném rozhodnutí, pro které bylo rozhodnuto o odnětí vydaného povolení, obsah rozkladu včetně jeho doplnění a obsah vyjádření dalších účastníků řízení - Města Kašperské Hory a Občanského sdružení Šumava nad zlato - s tím, že věc byla předložena zvláštní (rozkladové) komisi, která doporučila rozklad zamítnout a napadené rozhodnutí ministerstva potvrdit. Poukázal na to, že z protokolu o kontrole ze dne 18. - 19.12.1995 je patrné, že společnost neplnila podmínku smluvního zabezpečení vstupu a užívání nemovitostí (pozemků) ve vlastnictví Města Kašperské Hory, čímž společnost porušila ustanovení § 14 odst. 1 zákona o geologických pracích. V tomto protokolu je rovněž konstatováno, že společnost prováděla průzkumné práce v lokalitě, která nebyla určena rozhodnutím Správy NP a CHKO Šumava, při provádění vrtných prací způsobila kontaminaci životního prostředí ropnými látkami, za což jí byla uložena pokuta ve výši 70.000,- Kč. Poukázal na to, že bez souhlasu majitele nemovitosti byla umístěna a ponechána vrtná souprava, což je nutno považovat za součást geologického průzkumu a na protokol z kontroly provedenou Českou inspekcí životního prostředí ze dne 13.11.1995, ve kterém je konstatováno, že vrtné práce byly prováděny v rozporu s předchozím rozhodnutím a stanoviskem Správy NP a CHKO Šumava. Neshledal důvodnou námitku o podjatosti pracovníků ministerstva ani námitku o vlastní podjatosti. Projevil nesouhlas s výkladem ustanovení § 20 a § 21 zákona o geologických pracích s tím, že rozhodnutí o odnětí povolení není sankcí. K rozhodnutí Okresního úřadu v Klatovech ze dne 15.1.1999, na které je odkazováno v doplňku rozkladu, uvedl, že bylo napadeno odvoláním. Závěrem konstatoval, že společností nebyly plněny podmínky uvedené v rozhodnutí o povolení geologických prací, nebyly vždy sjednány písemně smlouvy s vlastníky pozemků o rozsahu, způsobu a době provádění geologických prací, některé zásahy nebyly kryty souhlasem Správy NP a CHKO, ačkoliv šlo o podmínku stanovenou v povolení geologických prací. Tím byly vytvořeny předpoklady pro uplatnění § 21 zákona o geologických pracích.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě žalobu, ve které s odkazem na znění ustanovení § 21 zákona o geologických pracích namítl, že v tomto právním ustanovení použitý termín "opětovně" vyjadřuje, že řízení o odnětí povolení musí předcházet jiné řízení, ve kterém orgán státní správy zjistí protiprávní jednání podle citovaného zákona a na jeho základě případně organizaci uloží sankci nebo jinak konstatuje, že došlo k porušení zákona. Skutečnosti, které zákon o geologických pracích výhradně považuje za jeho porušení, upravuje ustanovení § 20 formou taxativního výčtu. Poukázal na znění ustanovení § 20 odst. 1 písm. e), odst. 2 písm. d) zákona o geologických pracích, ze kterých vyplývá, že příslušný orgán státní správy je oprávněn uložit sankci i v jiných případech porušení zákona, než které jsou uvedeny výslovně v § 20, může tak však učinit pouze tehdy, jestliže předtím byla organizaci uložena povinnost zjištěné nedostatky odstranit ve stanovené lhůtě. Pouze v případě, kdy organizace, provádějící geologické práce, opětovně poruší povinnosti, jejichž primární neplnění bylo předmětem dřívějšího řízení, je správní orgán oprávněn zvážit odnětí povolení. Současně namítl promlčení, neboť o údajném porušení zákona, které společnost popírá, se správní orgán dozvěděl v roce 1995, uplynula tedy jednoletá subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí o odnětí povolení. Zákon o geologických pracích předpokládá určitou procesní posloupnost - porušení povinností, zahájení řízení, ve kterém je buď stanovena lhůta k odstranění závažných nedostatků nebo uložena pokuta - opětovné porušení povinností, tato posloupnost v daném případě nebyla respektována. V taxativním výčtu možných porušení zákona není neuzavření smlouvy s vlastníky pozemků nijak sankcionováno, nedostatek smluv není tedy závažným porušením zákona, pak nejsou podmínky pro to, aby byla zvolena nejtvrděší forma sankce, to jest odnětí povolení. Dále žalobce s odkazem na znění ustanovení § 14 odst. 1 zákona o geologických pracích namítl, že díkce zákona umožňuje i výklad, že písemná dohoda musí být uzavřena jen tehdy, pokud je to třeba. Písemná forma smlouvy je pak jednou z možných forem tohoto právního úkonu. Společnost uzavřela zcela postačující dohodu o podmínkách vstupu na pozemky Města Kašperské Hory dne 2.3.1994, další smlouva byla uzavřena dne 16.1.1995. Město Kašperské Hory bylo průběžně informováno o průběhu geologických prací, až na základě zásadní změny postoje města se společnost obrátila na okresní úřad, když např. ještě dne 9.8.1995 usnesením rady Města Kašperské Hory byl vysloven souhlas se vstupem pro provádění geologických prací v oblasti Suchého vrchu, starosta byl povinen toto usnesení realizovat, za to, že tak neučinil, nemůže být postihován žalobce. Dle názoru žalobce měla společnost dostatečnou dohodu o vstupech na pozemky, nicméně ani nedostatek dohody nemůže být důvodem pro odnětí licence, neboť důsledek nedostatků dohod je řešen zvláštním předpisem, tím je občanský zákoník. Tuto skutečnost respektoval i Okresní soud v Klatovech ve věci vedené pod sp. zn. 6 C 242/96. Ve vztahu k údajnému porušení podmínek při provádění průzkumu ražbou štoly Naděje žalobce uvedl, že tento průzkum byl prováděn v místě, kde společnost získala majetek na základě příslušných povolení a měla uzavřeny nájemní smlouvy s organizací Průzkum Příbram na využívání objektů před štolou, které později získala do svého vlastnictví. Společnost žalobce neporušila zákon o geologických

pracích, když z vlastního či pronajatého majetku prováděla geologický průzkum ve štole, šlo o spor mezi dvěma vlastníky, který byl předmětem řízení u Okresního soudu v Klatovech pod sp. zn. 6 C 242/96. Společnost měla pravomocná povolení k provádění geologického průzkumu hornickou činností od příslušného obvodního báňského úřadu, jehož účastníkem jako dotčený orgán státní správy byla Správa NP a CHKO Šumava. Ke vzniku štoly dal souhlas její vlastník, dříve MěNV Kašperské Hory v lednu 1989. V té době platilo ustanovení § 14 zákona o geologických pracích před novelou, která byla provedena v roce 1991, dohoda o rozsahu užívání nemovitostí nebyla podle tehdejšího znění uvedeného právního ustanovení vyžadována. Užívání objektů před štolou Naděje sloužících k provádění průzkumu ve štole, je ve sféře zvláštního předpisu, a to stavebního či horního zákona. Stavební úřad také vydal ve věci řadu správních rozhodnutí. Ve vztahu k údajnému porušení podmínek při provádění geologického průzkumu s povrchu žalobce namítá, že správní orgán hodnotil nesprávně situaci jako opětovné porušení zákona, příslušný správní orgán přijal opatření v protokolu ze dne 18. - 19.12.1995, podle něhož bylo uloženo společnosti nezahajovat provádění povrchových technických geologických průzkumných vrtů v roce 1996 na pozemcích, k nimž nebyla uzavřena písemná smlouva o rozsahu, způsobu a době provádění geologických pracích s vlastníkem pozemku, popřípadě pokud záležitost nebyla řešena rozhodnutím příslušného správního orgánu. I pokud by k tomuto porušení došlo, nemůže být nikdo za tutéž věc postižen dvakrát. Tato věc byla uzavřena ministerstvem citovaným opatřením, k žádným dalším pracem na povrchu po 19.12.1995 nedocházelo a společnost tedy nemohla nic porušit. Pokud je společnosti vytýkáno, že bez smlouvy s vlastníkem pozemků ponechala na pozemku těžkou vrtnou soupravu, poukazuje žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 15 Co 458/98, z něhož vyplývá, že společnost využívala cestu, kterou byla oprávněna používat podle zákona s tím, že vrtná souprava je mobilním zařízením, kterého se týká obecné oprávnění pracovníků průzkumu vstupovat na lesní cesty podle zákona o lesích. Žalobce projevil nesouhlas i se závěrem žalovaného o tom, že ve stanovených obdobích prováděl průzkumné vrty bez souhlasu Správy NP a CHKO Šumava, uvedl výčet některých rozhodnutí tohoto orgánu s tím, že pokud správní orgán rozhodující o odnětí licence konstatoval, že rozhodnutí Správy NP a CHKO Šumava byla vydána v rozporu se zákonem, je nutno poukázat ne presumpci zákonnosti pravomocných rozhodnutí s tím, že jinému orgánu nepřísluší hodnotit rozhodnutí, natož konstatovat jejich údajnou nezákonnost. Jakékoliv pochybení správního orgánu pak nelze přikládat k tíži společnosti. Dále žalobce poukázal na to, že v průběhu řízení vznesl námitku podjatosti pracovníků územního odboru ministerstva v Plzni, kteří dali Okresnímu úřadu v Klatovech pokyn, jakým způsobem mají rozhodovat v jiné věci, a to ve snaze zabránit vydání rozhodnutí ve prospěch žalobce. Námitku podjatosti vznesl žalobce i ve vztahu k osobě ministra životního prostředí, který se ještě před vydáním napadeného rozhodnutí negativně v člancích v žalobě uvedených vyjadřoval negativně k činnosti žalobce. Došlo k porušení § 11 a § 12 správního řádu, poukázal na příbuzenský vztah ministra s právním zástupcem jednoho z účastníků řízení. Skutečným důvodem odnětí povolení nebylo porušování právních podmínek ze strany

společnosti, ale uspokojování dílčích zájmů některých skupin či osob, Okresní úřad v Klatovech, který vydal rozhodnutí ze dne 15.1.1999, č. j. ŽP 1927/98-1, 2, 3, postupoval zcela v souladu s právním řádem, naopak Ministerstvo životního prostředí - územní odbor pro plzeňskou oblast zákon porušil, svou nečinností zavinil situaci, ze které našel východisko ve vydání rozhodnutí o odnětí licence. Žalobou napadené rozhodnutí se nezabývá klíčovými námitkami uvedenými v rozkladu, pouze obecně tvrdí, že došlo k porušení povinnosti uzavřít písemně smlouvy s vlastníky pozemků, není uvedeno, které zásahy nebyly odsouhlaseny Správou NP a CHKO Šumava, rozhodnutí je neurčité a nepřezkoumatelné. Nesprávný byl postup i rozkladové komise, kterou tvoří především pracovníci ministerstva, k jednání byli přizváni i ti, jichž se rozklad týkal, tedy další pracovníci ministerstva, žalobce žádný prostor nedostal. Z jednání neexistuje řádný záznam. Žalobce neobdržel vyjádření Města Kašperské Hory a Občanského sdružení Šumava nad zlato ze dne 15.1.1999, aby se k němu mohl vyjádřit, toto vyjádření získal až na základě vlastního prověření spisu po doručení napadeného rozhodnutí. K námitce podjatosti ministra poukázal žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 10.8.1998 č. j. 29 Ca 200/96-15, podle něhož o uplatněné námitce podjatosti pracovníka správního orgánu musí být rozhodnuto ještě předtím, než je rozhodnuto ve věci samé. V daném případě byla vznesena konkrétní námitka podjatosti, o které nebylo v prvním stupni vůbec rozhodnuto a ministr sám o sobě rozhodl, že podjatý není. Poukázal na smlouvu o ochraně investic se závěrem, že rozhodnutí o odnětí licence bylo vydáno na základě nesprávných zjištění a nesprávného právního hodnocení, jde o rozhodnutí účelové, které bylo vydáno podjatými pracovníky, neboť je zřejmé, že ani jedna okolnost nebyla vyložena k dobru společnosti, hodnocení jakékoliv skutečnosti bylo pouze k tíži organizace. Jde o výraz diskriminace společnosti ve snaze vyhnout se eventuálnímu odškodnění za nezákonný postup při vydávání správních rozhodnutí o vstupech na pozemky. Ze všech těchto důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že názor žalobce o tom, že by se před řízením podle § 21 zákona o geologických pracích mělo vést zvláštní zjišťovací řízení, nesdílí, odmítá jakýkoliv podmiňující vztah ustanovení § 19 a § 20 k ustanovení § 21 tohoto zákona. Žalobce porušil ustanovení § 14 zákona o geologických pracích, neboť dohody, které uzavřel s vlastníkem pozemků, s Městem Kašperské Hory, se týkaly konkrétních pozemků, respektive konkrétních činností. Dohoda ze dne 2.3.1994 byla sjednána pro rok 1994 s přesně určeným počtem vrtů zakreslených na mapě, která tvoří přílohu dohody, při kontrole Ministerstva hospodářství ve dnech 18. - 19.12.1995 bylo zjištěno, že společnost zahájila další práce v této lokalitě v dubnu 1995. Práce byly zahájeny bez dohody s vlastníkem pozemků a bez povolení Správy NP a CHKO Šumava. Dohoda ze dne 16.1.1995 se prakticky vztahovala jen k přepravě hlušiny ze štoly Naděje a její ukládání na lesní cesty v majetku města. Nejednalo se tedy o povolení vstupu na pozemky za účelem geologického průzkumu v oblasti Suchého vrchu a na ostatních pozemcích ani o jejich

pronájem. Tvrzení žalobce, že měl uzavřeny nájemní smlouvy s organizací Průzkum Příbram na využívání objektů před štolou, se nezakládá na pravdě, neboť veškerá řízení o umístění stavby, stavební povolení a dočasné povolení užívání stavby bylo uděleno Geoindustrii Praha. Také smlouva o pronájmu pozemků před štolou Naděje byla uzavřena s nástupcem Geoindustrii Praha, společností GMS a. s. Praha. Pokud se žalobce dovolává rozsudku Okresního soudu v Klatovech sp. zn. 6 C 242/96 uvádí žalovaný, že tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 15.3.1999, sp. zn. 14 Co 479/98. Správní orgán se nezabýval povoleními k provádění geologického průzkumu hornickou činností, neboť se jednalo o činnost podléhající Obvodnímu báňskému úřadu v Plzni, tato rozhodnutí však nezprošťovala společnost k plnění povinností uložených zákonem o geologických pracích. Domněnka žalobce, že účastníkem řízení před uvedeným orgánem byla jako dotčený orgán státní správa Správa NP a CHKO Šumava není správná, protože předmětem řízení před báňským úřadem bylo pouze povolení hornické činnosti pod zemí a nikoli povolení činnosti před štolou. Štola Naděje byla zřízena v rámci státem financovaného průzkumu, k tomu se vztahoval i souhlas MěNV v Kašperských Horách z 23.1.1989. Báňské práce byly prováděny od dubna 1989 do listopadu 1991, pak byly zastaveny a byly prováděny pouze udržovací práce, t. j. větrání štoly a střežení objektů. Hornickou činnost v té době prováděl pro Geoindustrii Praha na základě povolení hornické činnosti vydané Obvodním báňským úřadem v Plzni dne 15.5.1989 s platností do 30.9.1991 Uranový průmysl Liberec, povolení bylo prodlouženo báňským úřadem do 31.12.1994, ale od 1.9.1992 byl právním nástupcem Uranového průmyslu Liberec Průzkum Příbram s. r. o., který povolení k hornické činnosti již neměl. Od prosince roku 1991 do ledna 1994 nebyl prováděn ve štolě Naděje žádný geologický průzkum. Společnosti žalobce bylo báňským úřadem vydáno povolení k hornické činnosti při ražbě "Průzkumné štoly Au a W Kašperské Hory" dne 21.12.1993, před prováděním geologických pracích měly být podle § 7 odst. 1 zákona o geologických pracích tyto práce registrovány, společnost o registraci požádala až 31.10.1994, to znamená, že geologické práce započaté před jejich registrací byly prováděny v rozporu se zákonem. Společnost neměla před zahájením terénních prací tuto činnost odsouhlasenou Správou NP a CHKO Šumava, dopis ze dne 10.12.1996 č. j. 71-Sú/1290/96, jehož se žalobce dovolává, je pouze stanoviskem k projektové dokumentaci "Průzkum Au rudy v Kašperských Horách", nikoliv odsouhlasením terénních a geologických pracích v oblasti Národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava. Výčet rozhodnutí Správy NP a CHKO Šumava uvedených v žalobě nevyvrací závěr o tom, že v období od 1.4.1995 do 31.8.1995 a od 1.11. do 10.12.1995 prováděla společnost vrtací práce bez souhlasu Správy NP a CHKO a porušila tak opakovaně povinnost uloženou jí v rozhodnutí o povolení geologických prací pod bodem 3. Pokud žalobce poukazuje na to, že se dne 25.10.1995 obrátil na Okresní úřad v Klatovech, aby nahradil dohodu s vlastníkem nemovitosti rozhodnutím podle § 14 odst. 2 zákona o geologických pracích, uvádí žalovaný, že tato žádost byla rozhodnutím Okresního úřadu v Klatovech ze dne 27.1.1997 zamítnuta, k odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí ministerstvem rozhodnutím ze dne 10.3.1998 zrušeno, protože bylo vydáno v neexistující kompetenci, respektive nereagovalo na

návrh, který byl podán. Podnět k přezkoumání v mimoodvolacím řízení byl odložen. Společnost nemohla obdržet povolení ke vstupu na pozemky, neboť nelze nejdříve provádět vrty a poté dodatečně žádat o povolení k této činnosti. Společnost nejen, že do doby podání žádosti k okresnímu úřadu o nahrazení dohody prováděla vrtné práce bez dohody s vlastníkem pozemků, činila tak i následně v době projednávání žádosti podané k okresnímu úřadu, a to až do prosince roku 1995. Námitka podjatosti pracovníků ministerstva byla shledána neopodstatněnou, což je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k námitce o podjatosti ministra poukazuje žalovaný na komentář ke správnímu řádu, podle něhož vyloučení vedoucího ústředního orgánu státní správy při jeho rozhodování o rozkladu z důvodu podjatosti nepřichází v úvahu proto, že není pracovníkem správního orgánu. Dle názoru žalovaného se správní orgán v napadeném rozhodnutí zabýval všemi podstatnými námitkami, které byly uvedeny v rozkladu, a to včetně dodatku. Pokud žalobce poukazuje na složení rozkladové komise, uvádí, že rozkladová komise zasedala v počtu sedmi členů - odborníků jmenovaných mimo ministerstvo a čtyř členů komise jmenovaných z titulu své funkce, jednání předsedal externí odborník, ostatní pracovníci byli přizváni pouze z důvodu případných dotazů komise k objasnění skutkového stavu. Ti se nezúčastňují diskuse a nepodílí se na závěrech jednání. Žalovaný konstatuje, že pokud by společnost respektovala rozhodnutí Ministerstva hospodářství, kterým bylo uděleno povolení k geologickým pracím, nemusely vzniknout žádné překážky, které by společnosti bránily ve výkonu tohoto povolení. K obdobnému závěru dospěl i Obvodní báňský úřad v Plzni, který rozhodnutím ze dne 21.11.1996 přerušil řízení o žádosti společnosti o povolení hornické činnosti, neboť žádost neobsahovala všechny doklady o vyřešení střetu zájmů a nebyla předložena úprava možnosti používání cizích nemovitostí. Nedošlo ani k porušení dohody o podpoře a ochraně investic, neboť společnosti bylo poskytnuto povolení v souladu s naším právním řádem, v souladu s ním došlo také k jeho odebrání. Nejde o diskriminaci žalobce, neboť všechny orgány státní správy se ke společnosti chovaly korektně a vstřícně, jejich přístup se změnil až po zjištění o tom, že společnost nedodrží uložené podmínky a dohody. Ze všech těchto důvodů navrhl zamítnutí podané žaloby.

K podané žalobě se vyjádřilo Město Kašperské Hory, jehož účastenství bylo připuštěno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 19.6.2000 č. j. 7 A 43/99-64, které nabylo právní moci dne 17.7.2000. Poukazuje na to, že žalobní důvody jsou uvedeny obecně a povšechně, není uvedeno, v čem žalobce spatřuje nezákonnost napadených rozhodnutí. Výklad termínu "opětovně" použitý žalobcem je dle názoru vedlejšího účastníka nesprávný, neboť z ustanovení § 21 zákona o geologických pracích nevyplývá, že by před vydáním rozhodnutí podle uvedeného právního ustanovení muselo být porušení povinnosti zjištěno v předcházejícím správním řízení. Pokud jde o vstup na cizí pozemky, je právní úprava provedena v § 14 zákona o geologických pracích, výklad žalobce o tom, že písemná smlouva o podmínkách využití cizích nemovitostí nemusí být uzavřena je nesprávný, obdobně je nesprávné jeho tvrzení o tom, že nemusí jít o smlouvu v písemné formě. Dohody, které společnost žalobce uzavřela s Městem Kašperské Hory se týkaly

pouze přesného určení okruhu vrtů, určitého stanoveného období či konkrétně stanovené činnosti, nepokryly veškerou činnost, kterou společnost v předmětné lokalitě prováděla. Tím došlo k porušení § 14 zákona o geologických pracích. Společnost porušila i podmínky stanovené v rozhodnutí o povolení k provádění průzkumných geologických prací, neboť k řadě činností neměla souhlas Správy NP a CHKO Šumava, a to jak ve vztahu k průzkumné činnosti, kterou prováděla před štolou Naděje, tak při provádění vrtů s povrchu. Žalobce žádným způsobem nevyvrátil zjištění správního orgánu, žalobní důvody v tomto směru jsou pouze zcela obecně formulovány. Námitka podjatosti uplatněná žalobcem byla zjevně neopodstatněná, žalobce nesprávně tvrdil, že pracovníci územního odboru Ministerstva životního prostředí, dávali pokyn jak má okresní úřad rozhodovat v řízení o podmínkách využití cizích nemovitostí, šlo pouze o sdělení názoru na vztah obou řízení; toto sdělení bylo učiněno k dotazu okresního úřadu. Vnesené námitky nesplnily znaky vyžadované § 10 správního řádu, proto nemohly mít za následek řízení o vyloučení označených pracovníků, jde o tvrzení zjevně účelové, ani případné procedurální nezvládnutí řízení o podjatosti nemohlo mít vliv na zákonnost následného rozhodnutí. Dále tento účastník uvedl, že podjatost ústavních činitelů správní řád nepřipouští, námitky poukazující na příbuzenský vztah ministra a právního zástupce jednoho z účastníků řízení jsou nepodloženou spekulací, neboť město učinilo podání i ve vztahu k bývalému ministrovi, který se vyjadřoval obdobně, jako nynější ministr. Pokud žalobce poukazuje na rozhodnutí Okresního úřadu v Klatovech o podmínkách využití cizích nemovitostí ke geologickému průzkumu žalobce, poukazuje vedlejší účastník na to, že tato rozhodnutí byla zrušena rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 18.5.1999. Poukazuje na výklad obsažený v jeho odvolání ze dne 3.2.1999, ve kterém byla zdůrazněna ústavně zaručená ochrana vlastnického práva a veřejného zájmu a poukazuje na negativní stanovisko Správy NP a CHKO Šumava ze dne 4.11.1998 k provádění geologických prací, které okresní úřad zcela ignoroval. Dále vedlejší účastník uvádí, že dle jeho názoru bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, je dostatečně odůvodněno. Rozkladová komise není omezena tím, koho ke svému jednání přizve, dle jeho zjištění pracovníci prvostupňového orgánu byli komisí vyslechnuti, rozhodovalo se již bez jejich účasti. Správní orgán nemá povinnost doručovat vyjádření jejich účastníků dalším účastníkům, žalobce měl bez omezení přístup ke správnímu spisu. Případné spory mezi smluvními stranami, dohody o ochraně investic nemohou řešit obecné ani správní soudy, žaloba je v této části bezpředmětná. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Vrchní soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, i když ne z hlediska všech námitek žalobcem uplatněných. Podle § 250f odst. 1 písm. b) o. s. ř. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem nesouhlas, má se tedy za to, že s ním souhlasí (§ 250f odst. 2 o. s. ř.).

Z obsahu spisového materiálu je patrné, že žalobce byl

držitelem povolení k provádění geologických prací pro vyhledávání a průzkum ložisek vyhrazeného nerostu zlatonosné rudy v průzkumném území Kašperské Hory vymezeném souřadnicemi uvedenými ve výroku rozhodnutí Ministerstva hospodářství ČR ze dne 16.3.1993 č. j. 520 685/93-73. Tímto rozhodnutím bylo stanoveno současně osm podmínek, které byla společnost povinna dodržovat s tím, že povolení nabylo účinnosti 1.4.1993 s platností do 31.3.1994. Rozhodnutím Ministerstva hospodářství ČR ze dne 28.2.1994 č. j.: 332 875/94-73 byla platnost rozhodnutí ze dne 16.3.1993 prodloužena do 31.3.1999 s tím, že ostatní ustanovení rozhodnutí a podmínky pro jejich realizaci zůstávají v platnosti. Žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím, kterým došlo k odnětí uvedeného povolení, a to s odkazem na § 21 zákona o geologických pracích, podle něhož může příslušný orgán povolení k provádění geologických prací pro vyhledávání a průzkum ložisek vyhrazených nerostů odejmout, poruší-li organizace opětovně povinnosti stanovené tímto zákonem.

Jak již bylo uvedeno, žalobce v podané žalobě s odkazem na ustanovení § 20 zákona o geologických pracích dovozuje, že z dikce § 21 tohoto zákona vyplývá, že k tomu, aby mohlo dojít k odnětí vydaného povolení, musí být zjištěno, že organizace porušila své povinnosti stanovené zákonem a takového porušení povinností se musí dopustit opětovně, přičemž termín "opětovně" vyjadřuje, že řízení o odnětí povolení musí předcházet řízení, v jehož rámci orgán státní správy zjistí protiprávní jednání podle uvedeného zákona a až teprve v případě, že je znovu zjištěno porušení povinností, může být zváženo odnětí povolení. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z ustanovení § 21 zákona o geologických pracích vyplývá, že k odnětí povolení může správní orgán přistoupit tehdy, je-li zjištěno, že organizace (právnícká osoba) jednak porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem, jednak tak činí opětovně. Z dikce uvedeného právního ustanovení nevyplývá, že by řízení o odnětí povolení muselo předcházet jiné řízení, v jehož rámci by bylo "deklarováno" porušení povinností ze strany právnícké osoby. Argumentace žalobce se opírá o extenzivní výklad termínu "opětovně", který nemá oporu v zákoně. Za opětovné porušení povinností lze považovat takové porušení povinností, které není ojedinělé, jednorázové či jednou se vyskytující, opětovným porušením povinností je nutno rozumět takové porušení povinností, které se vyskytuje opakovaně, trvá po určitou dobu. Pokud by zákonodárce chtěl vyjádřit, že rozhodnout o odnětí povolení lze teprve tehdy, je-li v předcházejícím řízení konstatováno porušení ze strany organizace, musela by tato skutečnost být vyjádřena přímo v zákoně. Protože tomu tak není, nelze argumentaci použitou žalobcem v podané žalobě přijmout. Obdobně to platí o námitkách, ve kterých žalobce poukazuje na ustanovení § 20 zákona o geologických pracích a dovozuje, že jde o taxativní výčet možných porušení tohoto zákona. V ustanovení § 20 zákona (konkrétně v ustanovení § 20 odst. 1 a odst. 2) jsou uvedeny skutkové podstaty správního deliktu, za které, v případě, že jednáním určitého subjektu jsou uvedené skutkové podstaty naplněny, lze uložit pokutu, jde o výčet jednotlivých skutkových podstat správních deliktů, a nikoli o výčet možných porušení zákona. Ustanovení § 21 hovoří o porušení povinností stanovené tímto zákonem, tedy o porušení jakékoli povinností, která ze

zákona vyplývá, aniž by muselo jít o porušení takové povinnosti, která současně zakládá některou ze skutkových podstat správních deliktů uvedených v § 20 zákona. To znamená, že k odnětí povolení může příslušný správní orgán přistoupit i tehdy, jestliže organizace poruší opětovně zákonem stanovenou povinnost i tehdy, nezakládá-li porušení této povinnosti důvod pro uložení pokuty. Odnětí povolení přitom není sankcí, jde o rozhodnutí orgánu státní správy, jehož prostřednictvím dává stát najevo vůli směřující k ukončení činnosti subjektu porušujícího zákon, aby ukončil činnost, která byla před tím povolena. Pro vydání rozhodnutí o odnětí povolení nejsou zákonem stanoveny žádné lhůty, lhůty upravené v § 20 odst. 4 se vztahují pouze k řízení o uložení pokuty.

V daném případě je zřejmé, že - stručně řečeno - důvodem pro vydání rozhodnutí o odnětí povolení byl závěr správních orgánů o tom, že žalobce neměl uzavřeny s vlastníkem pozemků smlouvy o podmínkách vstupu na pozemky a v některých případech vykonával činnost bez souhlasu Správy NP a CHKO.

Pokud jde o otázku vstupu na pozemky, je nutno předeslat, že je nutno vycházet ze znění ustanovení § 14 zákona o geologických pracích po novele, jež byla provedena zákonem č. 543/1991 Sb. Je totiž třeba vycházet z toho, že žalobci, respektive jeho právnímu předchůdci bylo vydáno povolení k provádění geologických prací v roce 1993, tedy poté, kdy zákon č. 543/1991 Sb. již nabyl platnosti a účinnosti. Tomu ostatně koresponduje i znění podmínky č. 1. uvedené v rozhodnutí Ministerstva hospodářství ČR ze dne 16.3.1993 č. j. 520 685/93-73, podle níž bylo žalobci uloženo při projektování, provádění a vyhodnocování geologických prací dodržovat mimo jiné zákon č. 62/1988 Sb. ve znění zákona č. 543/1991 Sb. Pokud se tedy žalobce v podané žalobě dovolává znění ustanovení § 14 zákona o geologických pracích před novelou, provedenou zákonem č. 543/1991 Sb., je nutno tuto námitku považovat za nedůvodnou, neboť v době platnosti původního znění ustanovení § 14 zákona o geologických pracích nebyl žalobce ani jeho právní předchůdce oprávněn k provádění geologických prací a nemůže se tedy dovolávat znění zákona, které v době vydání povolení k provádění geologických prací již neplatilo.

V ustanovení § 14 odst. 1 zákona o geologických pracích ve znění platném v rozhodné době, bylo stanoveno, že: "Pracovníci organizací mohou pro účely projektování, provádění a vyhodnocování geologických prací vstupovat na cizí nemovitosti v nezbytném rozsahu a na nezbytně potřebnou dobu, zřizovat tam pracoviště, přístupovou cestu, přívod vody a energie, jakož i provádět nezbytné úpravy půdy a odstraňovat porosty, popřípadě zřizovat stavby; ustanovení zvláštních předpisů přitom zůstávají nedotčena. O rozsahu, způsobu a době výkonu těchto oprávnění uzavře organizace s vlastníkem nemovitosti písemnou smlouvu. Má-li dojít k zásahu na nemovitosti stavbou, musí organizace získat dočasné právo k užívání pozemku smlouvou o pronájmu." Z uvedeného ustanovení vyplývá, že přímo ze zákona jsou pracovníci organizací pro vymezené činnosti související s geologickými pracemi oprávněni vstupovat na cizí nemovitosti (v nezbytném rozsahu a nezbytné době), jakož i tam provádět

činnost výslovně v citovaném právním ustanovení uvedenou (a to při respektování zvláštních předpisů). Toto právo lze však realizovat pouze tehdy, jestliže organizace uzavře s vlastníkem nemovitosti písemnou smlouvu o rozsahu, způsobu a době výkonu těchto oprávnění a smlouvu o pronájmu, jestliže je nemovitost dotčena stavbou. To znamená, že práva vyplývající přímo ze zákona jsou ve své realizaci podmíněna existencí písemné smlouvy o tom, v jakém rozsahu, jakým způsobem a v jaké době lze zákonem stanovená oprávnění realizovat a v případě potřeby existencí smlouvy o pronájmu. Zákon o geologických pracích pamatuje i na případy, jak postupovat tehdy, jestliže k dohodě o rozsahu, způsobu a době výkonu těchto oprávnění nedojde. Pro tento případ rozhodne podle § 14 odst. 2 zákona o rozsahu, způsobu nebo době výkonu oprávnění okresní úřad, v jehož územním obvodu je nemovitost nebo její větší část. V ustanovení § 14 odst. 2 zákona se sice uvádí: "Nedojde-li k dohodě mezi organizací a vlastníkem podle odst. 1, ..", aniž by bylo uvedeno, kterou ze dvou možných smluv uvedených v odst. 1 § 14 zákona má toto ustanovení na mysli (zda smlouvu o rozsahu, způsobu a době výkonu oprávnění nebo smlouvu o pronájmu), z další části věty ustanovení § 14 odst. 2 zákona je však nutno dovodit, že se tím rozumí dohoda o rozsahu, způsobu a době výkonu oprávnění, neboť takovouto dohodu je oprávněn okresní úřad nahradit svým rozhodnutím. Jde o speciální právní úpravu, která má přednost před právní úpravou obecnou. Ve vztahu k požadované smlouvě o pronájmu v případě, že má dojít k zásahu na nemovitosti stavbou, zákon o geologických pracích speciální ustanovení nemá, je tedy nutno vycházet z toho, že zde platí obecná úprava, jež je obsažena v občanském zákoníku.

Žalobce v podané žalobě namítá, že dikce zákona umožňuje i výklad, že dohoda musí být uzavřena tehdy, pokud je třeba, s tím, že písemná forma dohody je pouze jednou z možných forem tohoto právního úkonu. Tuto námitku neshledal soud důvodnou, neboť z citovaného ustanovení § 14 zákona o geologických pracích nevyplývá, že by bylo dáno na vůli organizace a vlastníka nemovitosti, zda smlouvu o rozsahu, způsobu a době výkonu oprávnění uzavře či nikoli, naopak ze vzájemné souvislosti věty první a věty druhé ustanovení § 14 odst. 1 zákona je zřejmé, že zákonem jsou pro pracovníky organizací stanovena určitá oprávnění, k jejichž realizaci je nutno uzavřít s vlastníkem nemovitostí dohodu o podmínkách (rozsahu, způsobu a době výkonu), za kterých budou tato práva realizována. Na vůli uvedených subjektů není ani ponechána forma téže smlouvy, když zákon výslovně uvádí, že musí jít o smlouvu písemnou.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce, respektive jeho právní předchůdce uzavřel s vlastníkem nemovitostí, Městem Kašperské Hory dvě dohody. Dne 2.3.1994 byla uzavřena "Dohoda o vstupu na pozemky", jejímž předmětem je podle bodu 1. povolení vstupu na pozemky Města Kašperské Hory za účelem provádění geologického průzkumu v oblasti Suchého vrchu. Pod bodem 2. smlouvy jsou podmínky dohody, mezi nimiž je uvedeno, že součástí této dohody bude mapa se zákresem vrtných stanovišť, v té následně budou podle těchto zákresů označeny v terénu s tím, že před započítím každého jednotlivého vrtu dohodne organizace provádějící práce termíny provádění jednotlivých vrtů se

zástupcem města. Dne 16.1.1995 (podepsáno 30.6.1995) byla uzavřena "Smlouva o podmínkách vstupu na cizí nemovitosti". Pod bodem I. této smlouvy se uvádí, že smlouva stanoví podmínky pro průzkumnou činnost společnosti ve štole Naděje, která se následně dotýká pozemku ve vlastnictví Města Kašperské Hory. Prakticky se jedná výhradně o přepravu hlušiny ze štolý Naděje a její ukládání na lesní cesty v majetku města. Pod bodem II. a III. je řešena dopravní trasa, pod bodem IV. až VI. je upraveno ukládání rubaniny a uvedení míst do původního stavu, bod VII. stanoví hlavního koordinátora prací, ukončení prací a obsahuje časový údaj (smlouva definuje podmínky pro etapu prací od 16.1.1995 do 31.12.1995), další dva body smlouvy se vztahují k možnosti výpovědi smlouvy smluvními stranami a způsobu změn uzavřené smlouvy. Soudu v tomto řízení nepřisluší posuzovat správnost či platnost uzavřených smluv, z obsahu smluv lze dovodit, že jde o smlouvy o rozsahu, způsobu a době výkonu oprávnění podle § 14 odst. 1 zákona o geologických pracích, a to bez ohledu na název či označení uzavřených smluv. Z dohody ze dne 2.3.1994 vyplývá, že jejím předmětem je povolení vstupu na pozemky v oblasti Suchého vrchu za účelem provádění geologického průzkumu vrty s povrchu, které jsou zakresleny na mapě tvořící součást této dohody. Smlouva ze dne 16.1.1995 řeší způsob přepravy (dopravní trasy) hlušiny ze štolý Naděje a její ukládání na lesní cesty v majetku Města Kašperské Hory. Žalobce v podané žalobě k této smlouvě zdůrazňuje prvou větu bodu I. smlouvy, v níž se uvádí, že tato smlouva stanoví podmínky pro průzkumnou činnost společnosti ve štole Naděje, která se následně dotýká pozemku ve vlastnictví Města Kašperské Hory. I kdyby bylo odhlédnuto od druhé věty téhož ustanovení smlouvy, což je dle názoru soudu vyloučeno, neboť při posuzování obsahu smluv je nutno vycházet z celého obsahu a nikoli z vytržených jednotlivých ustanovení, z dalšího obsahu smlouvy vyplývá, jak již bylo uvedeno, že je touto smlouvou řešena dopravní trasa, po které bude přepravována rubanina ze štolý a způsob použití této rubaniny k úpravě lesních cest za podmínek ve smlouvě uvedených. Jiné otázky ve vztahu ke geologickým pracem smlouva neřeší.

Z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce, respektive jeho právní předchůdce měl uzavřenou jinou smlouvu o podmínkách vstupu na nemovitosti a protože nedisponoval ani rozhodnutím okresního úřadu, který podle § 14 odst. 2 zákona o geologických pracích může neuzavřenou dohodu o rozsahu, způsobu a době výkonu oprávnění nahradit svým rozhodnutím (návrh na vydání takového rozhodnutí podala společnost až 25.10.1995), nezbývá než konstatovat, že společnost nejednala v souladu s ustanovením § 14 zákona o geologických pracích, jestliže prováděla geologický průzkum v jiných lokalitách než v těch, na které se uzavřená dohoda vztahovala nebo prováděla jiný druh činnosti, než jaký byl obsahem uzavřených dohod. Je nutno konstatovat, že dohoda je dvoustranný právní úkon, který nemohl být nahrazen ani usnesením rady ze dne 9.8.1995, jehož se žalobce dovolává v podané žalobě. Z ustanovení § 14 odst. 1 zákona o geologických pracích vyplývá, že je povinností organizace uzavřít dohodu o podmínkách vstupu na nemovitosti, takže ona je tím subjektem, který je povinen dbát na to, aby před realizací práva vstupu na cizí nemovitosti byla smlouva uzavřena.

Odpovědnost za neuzavření smlouvy nelze přenášet pouze na druhou možnou smluvní stranu.

Nelze souhlasit s právním názorem žalobce o tom, že nedostatek dohody o podmínkách vstupu na pozemky vlastníků nemůže být důvodem pro odnětí licence proto, že důsledek nedostatku dohody je řešen zvláštním předpisem - občanským zákoníkem. Jak již bylo uvedeno, na situaci, kdy nebylo dosaženo dohody o rozsahu, způsobu a době výkonu oprávnění, pamatuje ustanovení § 14 odst. 2 zákona o geologických pracích, které je speciálním ustanovením ve vztahu k obecné právní úpravě a jako takový má přednost před aplikací obecného právního předpisu. Obecnou právní úpravu lze použít tehdy, jestliže speciální právní předpis nemá ustanovení upravující určitou otázku. Obecnou právní úpravu by bylo možno použít ve vztahu ke smlouvě o pronájmu, kterou podle § 14 odst. 1 zákona o geologických pracích musí organizace uzavřít tehdy, má-li dojít k zásahu na nemovitosti stavbou a organizace je povinna získat dočasné právo k užívání pozemku právě smlouvou o pronájmu. Ani ve vztahu k této smlouvě však občanský zákoník neřeší důsledky nedostatku smlouvy, pouze umožňuje domoci se uzavření smlouvy soudní cestou. Nedojde-li k uzavření smlouvy o pronájmu - bez ohledu na zvolený postup směřující k jejímu uzavření - zůstává důsledek stejný: není respektováno ustanovení § 14 odst. 1 zákona o geologických pracích, které povinnost smlouvu o pronájmu uzavřít stanoví.

Z obsahu správního spisu lze dovodit, že stavbami byl dotčen právě pozemek nacházející se před štolou Naděje. Ve vztahu k tomuto pozemku byla tedy organizace povinna uzavřít s vlastníkem pozemku dohodu o pronájmu. V případě, že by k dohodě nedošlo, nebyl vyloučen postup podle občanského zákoníku, kdy by se organizace domáhala u soudu svých práv směřujících k "nucenému" uzavření dohody ze strany vlastníka nemovitosti. Těchto pozemků se týkal spor vedený u Okresního soudu v Klatovech pod sp. zn. 6 C 242/96, v jehož průběhu se žalobce podáním protinávrhu domáhal zřízení věcného břemene ve svůj prospěch. Je však nutno konstatovat, že rozsudek Okresního soudu v Klatovech ze dne 24.2.1998, sp. zn. 6 C 242/96 byl právě ve vztahu ke zřízenému věcnému břemenu zrušen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 15.3.1999 sp. zn. 14 Co 479/98. Odvolací soud rozsudek Okresního soudu v Klatovech nezrušil z důvodů formálních, jak namítá žalobce, nýbrž pro nesprávné právní posouzení. Argumentace rozsudkem soudu, který byl odvolacím soudem zrušen, je nepřijatelná. Opakovaně je nutno zdůraznit, že postup podle obecné právní úpravy, tedy občanského zákoníku, přichází v úvahu pouze ve vztahu k dohodě o pronájmu, jež je vyžadována podle třetí věty ustanovení § 14 odst. 1 zákona o geologických pracích. Z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by se žalobce soudní cestou domáhal uzavření takovéto dohody. Přitom zmíněnou dohodou o pronájmu se rozumí dohoda o pronájmu pozemku před štolou. Nejde o otázku pronájmu či vlastnictví staveb na pozemku se nacházejících. Otázka vlastnictví staveb nebyla předmětem řízení, nebyla posuzována ani zpochybňována. Obdobně to platí i ve vztahu k legálnosti zřízení štol jako takové.

Pro úplnost k ustanovení § 14 odst. 1 zákona o geologických pracích, respektive k té části, v níž se uvádí, že "ustanovení zvláštních předpisů přitom zůstávají nedotčena", soud uvádí, že ani z této části uvedeného právního ustanovení nelze dovodit, že by dodržení těchto zvláštních předpisů mělo za následek, že organizace nemusí uzavřít smlouvy, které uvedené právní ustanovení vyžaduje a naopak, že uzavření těchto smluv zprošťuje organizaci povinnosti dodržet ustanovení zvláštních předpisů. To znamená, že v případě, že průzkumné geologické práce se dotýkají pozemků, kterým je zvláštními předpisy poskytována zvýšená ochrana (např. zákon o ochraně zemědělského půdního fondu, zákon o ochraně přírody a krajiny) nebo jsou s nimi spojeny činnosti, které podle zvláštních předpisů vyžadují zvláštní povolení (např. stavební zákon, horní zákon), musí organizace vedle podmínek uvedených v § 14 odst. 1 zákona o geologických pracích splňovat i podmínky stanovené těmito zvláštními předpisy. Tomu ostatně koresponduje i ustanovení § 22 zákona o geologických pracích, jehož se žalobce dovolává, podle něhož se v případě, že se provádění geologických prací dotýká zájmů chráněných zvláštními předpisy, postupuje v souladu s těmito předpisy. Ani z tohoto právního ustanovení nevyplývá, že by dodržení zvláštních předpisů mělo za následek, že nemusí být respektovány povinnosti stanovené zákonem o geologických pracích.

Pokud se žalobce dovolává oprávnění volného vstupu na lesní pozemky, které dle jeho názoru vyplývá jak z dříve platného zákona č. 61/1977 Sb., o lesích, respektive zákona č. 96/1977 Sb., o hospodaření v lesích a o státní správě v lesním hospodářství i nového zákona o lesích (zákon č. 289/1995 Sb.), je nutno konstatovat, že tyto právní předpisy upravují rozsah práv a povinností subjektů ve vztahu k běžnému a obecnému užívání lesa. Tyto právní předpisy neupravují podmínky pro provádění geologického průzkumu ani práva a povinnosti subjektů geologický průzkum provádějících. Ustanovení § 16 zákona č. 96/1977 Sb. upravuje práva a povinnosti fyzických osob (žalobce je zcela nesporně osobou právnickou), ustanovení § 17 tohoto zákona upravuje oznamovací povinnost právnické osoby vykonávající činnost v lesích podle zvláštních předpisů ve vztahu k orgánu státní správy lesního hospodářství a k uživateli lesů. Z těchto ustanovení nelze dovodit, že organizace provádějící geologické práce je oprávněna pouze z toho titulu, že jí příslušným orgánem bylo vydáno povolení k jejich provádění, provádět na lesních pozemcích tyto práce, aniž by bylo respektováno ustanovení § 14 zákona o geologických pracích. Obdobná úprava je provedena zákonem č. 289/1995 Sb. Dopis Okresního úřadu v Klatovech ze dne 26.2.1996 č. j. ŽP 725/96 pouze konstatuje, že pro žalobce neplatí obecně stanovený zákaz vjezdu motorovými vozidly na lesní pozemky, současně se však v tomto dopise uvádí, že tímto sdělením nejsou řešeny povinnosti vyplývající ze zvláštních zákonů.

Zbývá konstatovat, že smlouvou o podmínkách vstupu na nemovitosti měla být pokryta i otázka umístění těžké vrtné soupravy Longyear 44, neboť její umístění je nutno podřadit pod rozsah výkonu oprávnění, když umístění této vrtné soupravy souviselo se žalobcem prováděnými geologickými pracemi.

Tolik, pokud jde o ustanovení § 14 zákona o geologických pracích. Námitky uplatněné žalobcem k tomuto právnímu ustanovení nebyly shledány opodstatněnými.

Dalším důvodem pro vydání rozhodnutí o odnětí povolení byl závěr správních orgánů o tom, že ne ve všech případech žalobce vykonával svoji činnost se souhlasem Správy NP a CHKO Šumava. Konkrétně je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že žalobci je vytýkáno, že při provádění průzkumu ražbou štoly Naděje neměla společnost od počátku roku 1994 do konce roku 1996 (kdy bylo ražení štoly zastaveno) tuto činnost odsouhlasenou Správou NP a CHKO Šumava a při provádění geologického průzkumu vrty s povrchu v období od 1.4.1995 do 31.8.1995 a znovu od 1.11. do 10.12.1995 prováděla vrtací práce bez souhlasu uvedené Správy. Odvolací orgán pak k této otázce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že některé zásady nebyly kryty souhlasem Správy NP a CHKO v souladu s podmínkami povolení geologických prací s tím, že ze správních spisů vyplývá, že vrty byly prováděny na různých lokalitách v různém časovém období.

Žalobce v podané žalobě ve vztahu k tvrzenému porušení podmínek při provádění průzkumu ražbou štoly Naděje namítá, že tvrzení správního orgánu je nepravdivé, poukazuje na to, že průzkumná činnost byla prováděna hornickou činností, a to na základě povolení, která byla vydána příslušným obvodním báňským úřadem, v řízení před báňským úřadem byla Správa NP a CHKO Šumava dotčeným orgánem státní správy, a s odkazem na dopis uvedené Správy ze dne 10.12.1996, č. j. 71-Su/1290/96 dovozuje, že tento orgán sám vydání souhlasu potvrzuje. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že obsahově shodnou námitku uplatnil žalobce v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, odvolací správní orgán se touto námitkou nezabýval, v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí v tomto směru jakákoli úvaha, proto je v této části nutno považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak je žalobcem rovněž - byť v jiné části žaloby - namítáno. V této souvislosti je třeba uvést, že soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu není oprávněn chybějící úvahu a zdůvodnění rozhodnutí nahrazovat, neboť by tím zasahoval do kompetence správního orgánu a předjímal by tím obsah nově vydaného rozhodnutí. K odkazu žalobce na dopis Správy NP a CHKO Šumava ze dne 10.12.1996, zn. 71-Su/1290/96 je však nutno konstatovat, že jde o stanovisko k projektové dokumentaci "Průzkum na Au rudy v Kašperských Horách", ve kterém je konstatováno, že lokalita štoly Naděje a manipulační prostor (zařízení staveniště) před portálem štoly leží v přírodní rezervaci Amáline údolí a v jeho ochranném pásmu, je zde konstatováno, že k dočasnému vynětí z lesního půdního fondu došlo bez souhlasu orgánu ochrany přírody, nicméně je v souladu s následujícím uvedeným rozhodnutím Správy, která svým rozhodnutím ze dne 7.9.1995 dala souhlas s prodloužením užívání zařízení staveniště do 31.12.1996. Uvedené stanovisko nelze považovat za souhlas Správy NP a CHKO Šumava s prováděním průzkumu ražbou štoly Naděje.

Ve vztahu k tvrzenému porušení podmínek při provádění geologického průzkumu s povrchu žalobce uvádí, že společnost měla

příslušná povolení a souhlas Správy NP a CHKO Šumava, uvádí výčet některých rozhodnutí a projevuje nesouhlas se závěrem prvostupňového orgánu, který v odůvodnění uvedl, že rozhodnutí uvedené Správy byla vydána v rozporu se správním řádem, poukazuje na zásadu presumpce zákonnosti pravomocných rozhodnutí.

Z výčtu rozhodnutí Správy NP a CHKO Šumava uvedeného v žalobě je zřejmé, že se vztahují k rozdílným lokalitám a k různému časovému období. Rozhodnutím ze dne 8.12.1994 zn. 51-Su/1289/94 byl vydán souhlas s prováděním geologických prací v lokalitě Český lom (pět stanovišť, deset vrtů) s tím, že rozhodnutí platí do 31.12.1995. Rozhodnutím ze dne 11.4.1995 zn. 71-Su/375/95 byl vysloven souhlas s prováděním geologického průzkumu složeného z vrtných prací a odběru vzorků v lokalitě Kašperské Hory - Naděje - Peklo v rozsahu deseti vrtů za účelem posuzování vlivu na životní prostředí podle zákona č. 244/1992 Sb. s tím, že rozhodnutí platí do 30.4.1997. Rozhodnutím ze dne 28.2.1994 zn. 2-Su/226, 232, 233, 219/94 byl vysloven souhlas s prováděním geologických prací v rozsahu devět plus dvanáct vrtů v lokalitách uvedených v příloze č. 1 - technická část projektu, rozhodnutí platí do 31.3.1995. Rozhodnutím ze dne 22.8.1995 zn. 71-Su/408/95, 505/95, 526/95 byl vysloven souhlas s pokračováním povrchových průzkumných prací v lokalitě Nebe - Pískovna - Naděje s tím, že toto rozhodnutí platí od 20.8. do 30.9.1995. Rozhodnutím ze dne 22.8.1995 zn. 71-Su/408/95, 505/95, 526/95, 1208/95 byl vysloven souhlas s prodloužením platnosti rozhodnutí o pokračování povrchových průzkumných prací v lokalitě Nebe - Pískovna - Naděje z důvodu dokončení potřebných vrtných prací a zajištění a uvedení nové vrtné soupravy do provozu, rozhodnutí platí od 1.10. do 31.10.1995.

Jak již bylo uvedeno, ve vztahu k provádění geologického průzkumu vrty s povrchu, je z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně patrné, že žalobci je vytýkáno, že prováděl vrtací práce bez souhlasu Správy NP a CHKO Šumava v období od 1.4.1995 do 31.8.1995 a znovu od 1.11. do 10.12.1995. Vzhledem k tomu, že shora uvedená rozhodnutí Správy NP a CHKO se týkají různých lokalit a různého časového období, když jiná rozhodnutí, která by se vztahovala k provádění geologického průzkumu vrty s povrchu, se ve spise nenacházejí, ačkoliv byl soudem vyžadován úplný spisový materiál (kromě zmíněných rozhodnutí je ve spise založeno rozhodnutí Správy NP a CHKO Šumava ze dne 7.9.1995 zn. 71-Su/1074/95, kterým byl vysloven souhlas s rozšířením zařízení staveniště k hornické činnosti štolý Naděje a prodloužením užívání zařízení staveniště k hornické činnosti do 31.12.1996 a rozhodnutí ze dne 29.1.1996 zn. 71-Su/106/96, kterým se ukládá odstranění následku neoprávněných zásahů, okamžité odstranění veškerých zařízení z pozemků č. parc. 2215, 1521 v katastrálním území Kašperské Hory) a s přihlédnutím k tomu, že v odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu chybí údaj o tom, ve kterých lokalitách konkrétně mělo dojít k provádění geologických prací bez souhlasu Správy NP a CHKO, je nutno konstatovat, že není zřejmé, jakým způsobem byla správním orgánem uvedená data zjištěna.

V odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je

uvedeno jen několik konkrétních údajů ve vztahu ke zjištění o tom, že společnost žalobce měla provádět geologické práce bez souhlasu Správy NP a CHKO Šumava. Je konstatován zápis z jednání uskutečněného dne 11.5.1995 o zjištění, že ve dnech 7.-10.5.1995 proběhl předčasně zahájený zkušební provoz vrtné soupravy a je konstatováno rozhodnutí Správy NP a CHKO Šumava ze dne 10.5.1995 sp. zn. 77-Su/526/95 o zákazu veškerých povrchových průzkumných prací v lokalitě Nebe - Pískovna - Naděje, dále je s odkazem na sdělení pana Carl M. Hansena, starostovi města Kašperské Hory ze dne 13.7.1995 konstatováno pokračování vrtných prací na stanovištích 9, 10, 13, 14 a 15 s tím, že na stanovišti č. 15 bylo odvrtáno 160 metrů (ani zápis z jednání ze dne 11.5.1999, ani rozhodnutí Správy NP a CHKO ze dne 10.5.1995 ani sdělení ze dne 13.7.1995 nejsou založeny ve spise). Z uvedených konkrétních údajů však není zřejmé, jakým způsobem dospěl správní orgán k závěru o tom, že společnost žalobce prováděla vrtné práce bez souhlasu Správy NP a CHKO v období od 1.4.1995 do 31.8.1995. Není to patrné ani z další části odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, v níž je zmíněno datum vztahující se k uvedenému období a ve které se uvádí, že společnost zahájila práce dne 22.8.1995, kdy sice Správa NP a CHKO vydala rozhodnutí o souhlasu s prodloužením platnosti rozhodnutí o pokračování povrchových průzkumných prací v lokalitě Nebe - Pískovna - Naděje s platností od 1.9. do 30.9.1995 a současně je hodnoceno, že ve výroku ani odůvodnění rozhodnutí Správy NP a CHKO není uvedeno, o jaké prodloužení se jedná, neboť žádné platné rozhodnutí předtím neexistovalo, s tím, že obdobně je tomu tak u rozhodnutí ze dne 2.10.1995, kterým se prodlužuje platnost předchozího pochybného rozhodnutí se závěrem, že citovaná rozhodnutí byla vydána v rozporu se zákonem. Je nutno konstatovat, že ve vztahu k lokalitě Nebe - Pískovna - Naděje, které se zřejmě uvedená zjištění týkala, byl vydán souhlas s pokračováním povrchových průzkumných prací rozhodnutím ze dne 22.8.1995 zn. 71-Su/408/95, 505/95, 526/95 s platností od 20.8. do 30.9.1995. Dalším rozhodnutím ze dne 22.8.1995 zn. 71-Su/408/95, 505/95, 526/95, 1208/95 byl vysloven souhlas s prodloužením platnosti rozhodnutí o pokračování povrchových průzkumných prací v této lokalitě s platností rozhodnutí od 1.10. do 31.10.1995. Z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by tato posléze uvedená rozhodnutí byla zrušena, je tedy nutno vycházet z jejich obsahu a i přes eventuální možné výhrady je nutno tato rozhodnutí respektovat, neboť platí presumpce jejich správnosti. Je nutno přisvědčit žalobci v tom, že žalovanému správnímu orgánu nepřísluší rozhodnutí Správy NP a CHKO Šumava hodnotit, nepřísluší mu konstatovat ani jejich nezákonnost. Pokud nebyla pravomocná správní rozhodnutí zákonem předepsaným způsobem zrušena, je nutno přiznat jim právní účinky. To by neplatilo pouze tehdy, pokud by šlo o rozhodnutí nicotné, o takový případ však v dané věci nejde.

Pokud jde o další období, které je uvedeno jako období, ve kterém společnost žalobce měla provádět vrtací práce bez souhlasu Správy NP a CHKO, tedy období od 1.11. do 10.12.1995, jsou z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu patrná dvě konkrétní data - 15.11. a 4.12.1995, kdy mělo dojít k měření hluku a vibrací nové vrtné soupravy, dále je odkazováno na protokol sepsaný Českou inspekcí životního prostředí ze dne

30.11.1995 (správně 13.11.1995) a protokol o kontrole provedené Ministerstvem hospodářství ve dnech 18. a 19.12.1995. Z protokolu, který byl vyhotoven Českou inspekcí životního prostředí, oblastním inspektorátem České Budějovice dne 13.11.1995, vyplývá, že uvedeného dne byly prováděny v lokalitě pozemku č. parc. 2215/1 zvané Pískovna vrtné práce, přičemž tyto práce jsou prováděny bez souhlasu Správy NP a CHKO Šumava (souhlas byl udělen do 30.10.1995) a bez souhlasu vlastníka pozemku, respektive v rozporu se zákazem vstupu vysloveného vlastníkem pozemku dne 27.10.1995. V protokolu o kontrole provedené Ministerstvem hospodářství ze dne 18. a 19.12.1995 je konstatováno, že geologické práce pomocí vrtů s povrchu byly ukončeny k 10.12.1995. Z obsahu tohoto protokolu však není zřejmý počátek uvedených prací, není zřejmé, zda šlo o jednorázovou činnost či o kontinuální pokračování prací již dříve zahájených. Z obsahu spisového materiálu tedy není zřejmé, z jakých skutečností správní orgán vycházel, když počátek předmětného období stanovil ode dne 1.11.1995. Uvedené nepřesné údaje neodstranil ani odvolací orgán, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze ve zcela obecné poloze konstatuje, že některé zásahy nebyly kryty souhlasem Správy NP a CHKO s tím, že i když v samotném rozhodnutí ministerstva nejsou uváděny příslušné případy s uvedením dat, vyplývá ze správních spisů, že byly prováděny vrty na různých lokalitách vždy v jiném časovém období. V tomto směru je nutno přisvědčit námitce žalobce poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť odvolací orgán namísto toho, aby upřesnil a konkrétně uvedl jednotlivá tvrzená porušení zákona či stanovených podmínek uvedených v povolení geologických prací, naopak úvahu ještě více zobecnil.

Důvodnou byla shledána i námitka žalobce poukazující na nesprávný postup žalovaného správního orgánu při rozhodování o jeho námitce podjatosti, kterou vznesl ve vztahu k pracovníkům Ministerstva životního prostředí, územního odboru pro plzeňskou oblast pro jejich vztah k věci. Z obsahu spisového materiálu je patrné, že žalobce námitku proti pracovníkům správního orgánu, který v této věci rozhodoval v prvním stupni, vznesl ve svém vyjádření k oznámení zahájení řízení o odnětí povolení. Řešení otázky podjatosti správního orgánu, který má ve věci rozhodnout, je upraveno v § 9 - § 13 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "správní řád"). Postup správního orgánu, vůči jehož pracovníkům byla vznesena námitka účastníkem řízení, pak vyplývá zejména z ustanovení § 12 správního řádu, podle něhož o tom, zda je pracovník správního orgánu z řízení vyloučen, rozhoduje orgán, jemuž byly důvody vyloučení oznámeny. O tom, zda je či není pracovník správního orgánu vyloučen z řízení z důvodu podjatosti, se rozhoduje rozhodnutím ve správním řízení, toto rozhodnutí se vydává nejen při vyloučení pracovníka z řízení, ale také v případě, že návrh na vyloučení nebyl shledán důvodným a proto se zamítá. O námitce vznesené účastníkem řízení o podjatosti pracovníků správního orgánu musí být správním orgánem, jemuž tyto námitky byly oznámeny, rozhodnuto ještě před tím, než je rozhodnuto ve věci samé. Již samotná vznesená námitka podjatosti způsobuje, že v řízení ve věci samé nesmí být takovým pracovníkem správního orgánu, ke kterému se námitka podjatosti vztahuje, činěny žádné

úkony, vyjma úkonů neodkladných. Takovýto pracovník již vůbec nemůže rozhodovat ve věci samé, pokud před tím není o námitce podjatosti rozhodnuto v řízení, které musí rozhodnutí ve věci samé předcházet. V daném případě však žalovaný zákonem stanoveným způsobem nepostupoval, o námitce podjatosti nebylo prvostupňovým správním orgánem rozhodnuto. Soud nesdílí právní názor uvedený ve vyjádření vedlejšího účastníka řízení o tom, že námitka podjatosti v podobě, jak byla žalobcem uplatněna, nemůže mít právní následky kvalifikovaného podání s účinky zákonem předpokládanými. Pokud by správní orgán měl pochybnosti o obsahu a konkrétnosti vznesené námítce podjatosti, nic mu nebránilo, aby vyzval účastníka, který námitku uplatnil, aby své podání doplnil a případně konkretizoval a poté o uplatněné námitce rozhodl. K námitce podjatosti se sice vyjádřil odvolací orgán, takovýto postup však zákon nepřipouští, neboť zákon neumožňuje rozhodovat o podjatosti dodatečně, nehledě již na to, že o námitce podjatosti má rozhodnout ten správní orgán, jemuž byly důvody vyloučení oznámeny (§ 12 odst. 1, § 11 odst. 1 spr. ř.).

Naopak důvodnou nebyla shledána námitka podjatosti ministra životního prostředí, který rozhodoval o podaném rozkladu. Řízení o rozkladu je specifickým řízením, které má prakticky znaky řízení odvolacího s tím rozdílem, že jak řízení prvoinstanční, tak řízení o rozkladu, probíhá před tímž ústředním orgánem státní správy. Vedoucí ústředního orgánu státní správy nevystupuje v řízení o rozkladu jako samostatný správní orgán, ale jako nejvyšší představitel tohoto orgánu, který plní zákonem uloženou povinnost rozhodnout o tomto řádném opravném prostředku. Rozhodování o rozkladu nemůže vedoucí ústředního orgánu státní správy delegovat na jiný subjekt, ani se jím nemůže dát při tomto rozhodování zastoupit. Námitka podjatosti ve vztahu k vedoucímu ústředního orgánu státní správy je tedy vyloučena. Pokud je v této věci poukazováno na příbuzenský poměr ministra k právnímu zástupci účastníků řízení, je nutno s přihlédnutím k tomu, co bylo právě uvedeno, konstatovat, že žádný zákon právnímu zástupci účastníka řízení nezakazuje, aby převzal právní zastoupení ve věci, v níž jako nezastupitelný subjekt bude rozhodovat osoba v příbuzenském poměru. V tomto směru nejde o oblast právní, nýbrž spíše o otázku etiky výkonu určité profese, kterou soudu nepřisluší posuzovat. Současně je nutno konstatovat, že po podání rozkladu v této věci ukončil dosavadní právní zástupce účastníků správního řízení podáním ze dne 9.12.1998 své zastupování.

K námitce poukazující na složení rozkladové komise a postup při projednávání podaného rozkladu, soud uvádí, že zákon složení této komise ani postup při projednávání konkrétního rozkladu neupravuje. V § 61 odst. 2 spr. ř. se pouze uvádí, že o rozkladu rozhoduje vedoucí ústředního orgánu státní správy na základě návrhu jím ustanovené zvláštní komise. Tato zvláštní komise má povahu pouze poradního orgánu, vedoucí ústředního orgánu státní správy rozhoduje ve vlastní pravomoci, návrhy zvláštní komise není vázán. Zapojením zvláštní komise do postupu při vyřizování rozkladu je sledována snaha zabezpečit maximálně možnou objektivitu při posuzování důvodnosti či nedůvodnosti rozkladu, členy této zvláštní komise jsou zpravidla pracovníci teorie i praxe, kteří nejsou v pracovním poměru k příslušnému orgánu, je

však na rozhodnutí vedoucího ústředního orgánu státní správy, koho jako členy této zvláštní, nutno zdůraznit poradní, komise ustanoví a zda a jak upraví proces při projednávání podaných rozkladů.

Soud se vědomě nevyjadřuje k obsahu článků uveřejněných v denním tisku, na které žalobce poukazuje, neboť jde o argumentaci právně zcela irelevantní. Ve vztahu k argumentaci rozhodnutím Okresního úřadu v Klatovech ze dne 15.1.1999, č. j. ŽP 1927/98-1, 2, 3 soud uvádí, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí je vysloven právní názor ohledně ustanovení § 14 zákona o geologických pracích. Právní názor k uvedenému ustanovení vyjádřil soud v odůvodnění tohoto rozsudku. Další ustanovení zmíněná v rozhodnutí okresního úřadu nebyla v dané věci aplikována, proto se jimi soud nemohl zabývat.

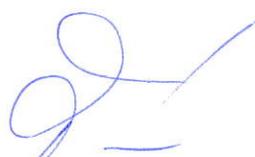
K námitce poukazující na smlouvu o ochraně investic soud uvádí, že otázka dodržování či nedodržování této smlouvy nebyla předmětem řízení, jehož výsledkem bylo vydáno žalobou napadeného rozhodnutí. Nicméně považuje soud za vhodné konstatovat, že tato smlouva zajišťuje zahraničním investorům stejné postavení, jaké je zajištěno investorům tuzemským, přičemž z podání žalobce ani z obsahu spisového materiálu není patrné, jaké skutečnosti vedly žalobce k závěru o diskriminaci společnosti.

Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná, proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 250j odst. 2 o. s. ř. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na žalovaném bude, aby v dalším řízení znovu rozhodl o rozkladu, který byl podán proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 8.12.1998, č. j. 820/773/98, a to při respektování právního názoru, jež byl vyjádřen v tomto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 250k odst. 1 o. s. ř., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představují částku 1000 Kč za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby v kolcích a odměnu advokáta za dva úkony právní služby po 1.000 Kč s příslušným paušálem po 75 Kč, a to podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění a bodu 10. části dvanácté, hlavy I. zákona č. 30/2000 Sb., celkem tedy částku 3.150 Kč. Soud uložil žalovanému zaplatit tuto částku k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Praze dne 28. února 2002

JUDr. Věra Šimůnková
předsedkyně senátu